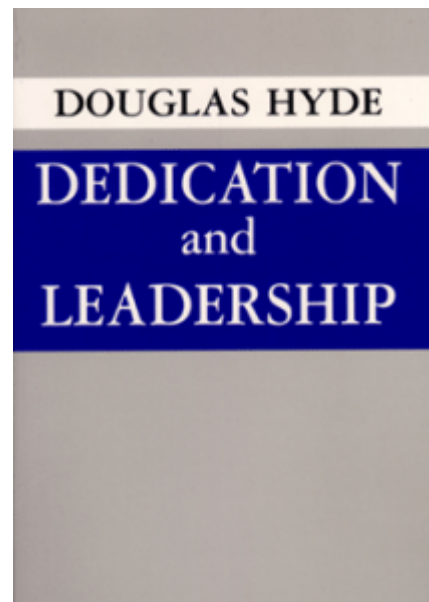

Autor: Greg Johnson

Pro ty pravicové aktivisty, kteří se chtějí učit od vítězů je kniha Douglase Hydea *Dedication and Leadership* (Obětavost a vůdcovství, South Bend, Ind.: University of Notre Dame Press, 1966) dobrým místem odkud začít. Hyde byl se svojí dvacetiletou praxí veteránem komunistického aktivismu. Pracoval jako redaktor komunistických novin London Daily Worker do roku 1948, kdy rezignoval, odmítl komunismus a oznámil svoji konverzi ke katolicismu.

Ačkoli Hyde odmítl ideály a cíle komunismu tak zastával názor, že vysoce efektivní stranické techniky by měly být napodobeny těmi, kdož se snaží změnit svět k lepšímu. Kniha je 150ti stránkovým destilátem jeho zkušeností a pochopení podstaty úspěšného aktivismu.

Komunismus má na svědomí více než sto milionů obětí a jejich počet se stále navrhuje. Je tedy těžké myslet si o komunismu cokoli jiného, než že je zlo. Ale i zlo je úspěšným výkonem a nesmírné zlo je abnormálním úspěšným výkonem.

Jak mohla nepatrná menšina komunistů dosáhnout tak mnoho? Protože pracovali tvrději a chytřeji než jejich oponenti. Byli obzvláště úspěšní v mobilizaci důležitých morálních vlastností: idealismu, oddanosti a sebeobětování. (Člověk se cítí být v právu zabíjet pro věc, za kterou je on sám ochoten zemřít.)

Skutečnost, že tyto morální vlastnosti byly zneužity pro zlý účel z nich nečiní žádnou z nich o nic méně chvályhodnou.

Jak může člověk nalézt idealismus, oddanost a obětování? Hyde radí následující:

1) Rekrutujte lidi, kteří již jsou idealističtí

Mladí lidé mají tendenci být idealisté, proto by mělo být vyvinuto obzvláštní úsilí k získání jich.

2) Pokud chcete po lidech hodně, požadujte po nich hodně

Komunisté inspirovali ohromné úsilí prostě proto, že ho vyžadovali. Byli učeni se ptát ne to, co strana může udělat pro ně, ale co oni mohou udělat pro stranu. Námořní pěchota nemá nedostatek branců ze stejného důvodu: její náborová propaganda zdůrazňuje obětování a disciplínu a ne výhody příslušnosti k ní.

Obzvláště mě ohromil jeden příklad oddanosti a sebeobětování, který byl v komunistických kruzích běžným jevem. Hyde a jeho spolustraníci odevzdávali více než 50% svých výdělků jako příspěvek zpět do stranické pokladny. Činili tak o každé výplatě a ne jen při zvláštních příležitostech.

Kolik bílých nacionalistů je ochotno přispět jakoukoli procentuální částkou ze svých výdělků na věc, o které tvrdí že jim je svatá?

Máme zde celé legiony profesionálních Židů a černochoů. Ale v celých Spojených státech je jen méně než deset bílých nacionalistů „na plný úvazek“ a většina z nich získává z práce pro věc tak málo, že je nepředstavitelné, že by mohli na ni vůbec něco přispívat zpět. Chudoba je jejich obětováním.

Přitom to nejsou peníze, co chybí. Je zde několik bílých nacionalistů jejichž bohatství se nepočítá v desítkách, nýbrž stovkách milionů dolarů. Chybí něco jiného: charakterové vlastnosti, které povzbudí skutečný, efektivní idealismus, oddanost a obětování.

Pravda je na naší straně. Ale pravda samotná nestačí k vítězství, pokud zůstane uzamčená v našich srdcích a hlavách, bez výsledků v reálném světě. Jakmile začne první bílý nacionalista přispívat svými padesáti procenty platu na zabezpečení existence našich lidí a budoucnosti bílých dětí, tak poté uvěřím že zvítězíme.

Mimo požadavku většiny zaměstnancova platu komunismus navíc požadoval 100% každého člena, jeho těla a duše. A dostal je.

Ano, požadavek heroické oddanosti způsobil, že někteří se vstupem do strany váhali. Ale jakmile do ní vstoupili, tak byli ochotni jí odevzdat vše. Také to bránilo vstupu vlažným členům a sympatizantům. I přes to však strana měla způsoby, jak využít talent a zdroje těch, kdož byli nepřipraveni nebo neschopni této oddanosti.

3) Miřte vysoko

Pokud se někdo chystá požadovat vše, musí mít pro to dobrý důvod. Komunisté požadovali po svých aktivistech vše, protože chtěli dobýt celý svět. Grandiózní cíle jsou problémem pouze potud, pokud není nic konkrétního co by člověk mohl okamžitě udělat („tady a teď“)

pro jejich realizaci. Pokud však někdo vypracuje způsob jak se zapojit do akce, pak i nejponižujnější dřina náhle získá na hlubším a vyšším smyslu.

Jednou jsem se ptal publika na setkání, jehož tématem bylo organizování bílé komunity, proč se tohoto setkání účastní. Dostal jsem mnoho odpovědí: potkání se s novými lidmi, organizování sítí (networking), setkání se starými přáteli a i zájem naučit se jak organizovat bílou komunitu. Všechny tyto odpovědi byly dostatečně dobrými důvody, proč se tohoto setkání zúčastnit.

Ale já jim poté nabídl lepší důvod: záchranu celého světa. Nechápejte to špatně, bílí nacionalisté bojují nejen za záchranu bílé rasy, od doby kdy prosperita celého světa závisí na našem vítězství. Pokud vyhyneme, ostatní rasy se budou bezohledně množit a totálně zplundrují celou planetu. A jediné místo ve vesmíru o kterém víme, že na něm existuje život skončí jako nic jiného, než vyhaslý uhlík ve vesmírném prostoru.

Komunisté zjistili, že požadování heroického obětování pro vyšší věc lidi nevyčerpá, ale naopak jim dodá energii. Nevyprázdní to jejich osobnosti, nýbrž je prohloubí. Ti, kdož žijí jen pro sebe a sami mají méně smysluplný život než ti, kdo sebe obětují pro vyšší věc.

4) Budte nejlepší

Komunisté učili, že není v protikladu být dobrým komunistou a být dobrým i v jakékoliv jiné oblasti lidského života. To stejné by mělo platit i pro bílé nacionalisty. Pokud budete dobrým bílým nacionalistou, měl byste i zároveň být dobrým studentem, dělníkem, zaměstnavatelem, umělcem, manželem, rodičem a sousedem.

Člověk je více důvěryhodným a efektivním zastáncem bílého nacionalismu pokud je i dobře přijímán i v jiných oblastech lidského života. Komunisté zjistili, že osobní vztahy s vyjímečnými osobnostmi jsou více důležité než ideologie při náboru nových lidí pro věc.

A také, pokud člověk zjistil, že jeho politické závazky překaží jeho znamenitosti v jiných oblastech jeho života, tak poté se potřeboval stáhnout a najít znovu rovnováhu. To zabraňovalo aktivistům před „vyhořením“ a udržovalo je v boji.

5) Aktivismus je základ

Většina lidí, kteří se přidali ke komunistické straně byla okamžitě požádána o angažovanost v nějaké formě veřejného aktivismu. (Pouze menšina s důležitými společenskými kontakty byla vycvičena jako komunističtí tajní agenti.)

Veřejný aktivismus byl před ideologickým výcvikem. Veřejným vytoupením jako komunističtí lidé učinili svoji oddanost věci otevřenou a nevratnou. Tímto veřejným vystoupením před absolvováním ideologického výcviku se člověk velice osobním a občas i bolestným stylem přesvědčil o nutnosti tohoto výcviku. Tento aktivismus rovněž pomáhal eliminovat lidi, kteří postrádali morální a fyzickou odvahu před tím, než do nich bylo cokoli investováno při jejich

indoktrinaci.

Aktivismus měl dvojitý cíl: změnit svět a změnit aktivistu. Od doby, kdy strana musí jednat dokud nezmění svět, musí být organizovaná pro perpetuální aktivismus. Kampaně by měly být navrženy k tomu, aby

- a) *demonstrovaly, že strana se stará o svoji stranickou základnu*
- b) *vyostřily konflikt mezi systémem a stranickou základnou*
- c) *budovaly charaktery, schopnosti a kamarádství mezi aktivisty.*

Hyde ilustruje tyto a mnoho dalších bodů prostřednictvím humorných historek. Jeho diskuse o indoktrinačních technikách komunistických kádrů zasluhuje separátní článek. Nečetl jsem mnoho knih, které by obsahovaly tolik látky k přemýšlení na tak málo stranách.

Někteří bílí nacionalisté mohou shledat knihu depresivním čtením, poté co pod jejím vlivem vynikne skutečně primitivní, žalostná a nepraktická podstata hnutí dnes. Ale to je špatný způsob, jak se na knihu dívat.

Člověk nepotřebuje číst knihu Douglase Hydea aby viděl, že bílé nacionalistické hnutí v dnešní Americe je plné bláznů, zkrachovalých existencí a diletantů. Člověk potřebuje Hydea číst v případě, že vážně přemýšlí o vytvoření hnutí, které může vyhrát.

Greg Johnson (editor@counter-currents.com) je šéfredaktorem Counter-Currents Publishing, Ltd. Článek byl převzat ze stránek The Occidental Observer: Learning from the Left: Douglas Hyde's Dedication and Leadership.